

Citerával, a szép tollal lett aztán elveszett.
- Megnőtt benne minden dal és minden emlékezet,
S szegény... egyre hordta őket, mint az ég a nagy esőket...

Mondom: a hét nagy kondással ültek a fák alatt
kinn Szil-Tarcsán és dudáltak és az idő haladt.
Virág akkor elővette tollát s a húrokra tette.

A húrokon egy hős ország támadt fel dalolva,
- a hét kondás hallgatta csak egymásra hajolva.
S összesúgtak, hogy megölik: leszűrik vagy agyonlövik.
Hát mért játszik sokkal szebben, s más húron a bolond.
- Testét majd a disznófertő belepi vagy a lomb.
Hallgatták a húr pengését s elővette mind a kését.

Aztán körülvették Andrást, mint herceget álnok,
bosszús, irigy, erdőnyövé, nagyhajú királyok.
S mire odanézett a hold: Eső-Virág András csak - volt.

Testét fertőbe vetették, rácsaltak vagy hat kant;
pengették a citeráját, de az széjjelpattant;
oldaláról lehullt a hold s kétfelé hasadt a mennybolt.

A tolla meg elszállott a, el a messzeségbe,
hét nagyhajú gonosz elől mérhetetlenségbe.
Akkor szólott a legvénebb: - átka ne legyen a vérnek!

Temessük el Virág Andrást, nőjjön mező rajta,
s ha tavasz jön: nagy nyáját a pásztor ide hajtja.
Bizony mondom: jövődre, tej lesz és méz öbelőle.

Amikor hát jött a hajnal: a hét gonosz kondás
kikereste a sár alól s így lett Virág András
televényföldje a fának, s ágya száz új ibolyának.

Azt kívánom a konferenciának, hogy tudjunk üdvös
elhatározásokat tenni a saját életünkre vonatkozóan.

FARKAS ISTVÁN

SZERVES ÉS SZERVEZETT

A hajnali erdő teljesen csendes volt. A nagy melegben már a madarak is csak ritkán szólaltak meg és ilyenkor a nagyobb állatok is kevesebbet mozogtak. Ahogy ballagtam kifelé a kilátó felé, egyetlen egyszer zörrent meg egy bokor. Valószínűleg egy őzsuta lehetett, mert csak az képes ilyen finom mozgásra. A hatalmas bükkök már évszázada ismerték a nyári melegeket, így nem volt mit hozzátenniük a helyzethez. Csendben ácsorogtak. A nagy dagonya, ami idén szokatlanul sok esőt kapott, mára már összeszikkadt. Nem volt ott már az a tavaszi, feszült várakozás sem, melyben a madarak, a fák és minden várta a nap felkeltét.

Kinn, a szikla tetején az ég hatalmasra nyílt. Itt mindig van egy kis szellő. A peremen álló fa levelei libegtek a szellőben és egy kis madár csöndben kotorászott közöttük. Ott sorakoztak a jólismert hegyek és ott volt a folyó is. Ilyenkor minden szín tompább a megszokottnál és az ég is szürkés. Még csak egy

halvány rózsaszín kis felhőcsík jelezte fenn, hogy valami készülődik. Lenn a folyónál a lámpákat már eloltották és tompán, de jól hallhatóan hallatszott az elhaladó vonat dübörgése. A völgyek még sötétben voltak és a szemben lévő oldalban felkiáltott egy harkály. Ilyenkor a levegőnek nincs illata. A meleg elszívja.

Lassan, nagyon lassan fordult oda a föld a nap felé. Először a szemközti hegynyeregbe folyt ki a vérvöröse, majd lassan, fokozatosan mászott fel a hegyoldalra. Fenn a csúcson kikerekedett, de egy felhőcsík elkezdte elnyelni a tetejét. Feljött, de már bújt is el. Aztán újra felbukkant, de még mindig sötétvörösen. Messze volt még a delelés ragyogása.

Ezek a hajnali órák olyanok számomra, mint a balzsam. Minden ott van, ami szükséges. A mindent életető, fenntartó, mondhatni átölelő teljesség ott van. Semmi sem hiányzik, ami ne gyógyítana. Mérhetetlen ez a csend. Még a mindig aktívan pörgő agyam is meglepetten megáll – néha. És akkor most mi van? – kérdezi, de válasz nincs, mert pontosan ez az, ami van. Lassan hazaindulok.

Ja, igen. Össze kell állítani a kovászolni való uborkát, meg a léceket is le kell festeni, meg még a ház mögötti kertrész is várat magára. Szombaton ígérte, hogy átjön segíteni, meg vasárnap a gyerekek. Talán a lépcsőfelújítás is elkezdődhet. Ja, és a telefonok és a drótposták. Este pedig zoom. A élet bennem, a téma. Már, hogy mi az. Vagy én az életben? Majd meglátjuk.

És akkor most mi van? – kérdezem tőle, de meg sem hallja, mert már elárasztotta a sok szervezni, tennivaló. Pedig most sincs más, mint kinn a kilátóban. Ez van. Pontosan.

Van a szerves és van a szervezett. Ritka pillanatokban egymásra is figyelnek. Ritkán.

„Ha azt kérdik: Micsoda Atyátok jele bennetek?

Mondjátok nekik: A mozgás és a nyugalom.”

Dobogókő, 2024. július

FARKAS JÓZSEF

AZ EMBER ALAPVETŐ TRAGIKUMA

Az ember tragédiájáról szólok ezeken az estéken. Ez a témakör, ez a probléma ismeretlen az egyházi gyakorlatban, az egyházi gondolkodásban, azért, mert a vallásos emberek mindig bűnről, bűnhődésről beszélnek. Bűnről, ítéletről, kárhozatról, pokolról, vagy a büntetés elhárításának a módozatairól – bocsánatról, kegyelemről, örök üdvösségről. Tehát ebben a szemléletben élnek, és a tragédia fogalma idegen számukra. A vallásos szemléletben általában nem jut szóhoz az emberlét gazdagsága, tágassága, szépsége, bonyolultsága, és nem jut szóhoz az, hogy milyen sok veszély fenyegeti az emberlétet.